

عنوان و زما فضل صنایع مین

درین آه انجمنه شیخ این هر دو ترجیح بند و بلند بدو تخلص می صفا
 دو و یکریه مر جابنا بر برکت و فیض بر اسطه نام پاک بزرگان مسما

سر عید غایت جناب پیران عاشق علی شاه صاحبیت حضرت قرا علی شاه و ساجده بن کای حضرت
 صدق شاه قدس سره پیش نظامی بهرامی بسی خدا یار خاندان اولاد شیر خان صاحب ساکن بهرام

در مطبع می نویسد و کشتور
 در مطبع می نویسد و کشتور

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE512

بسم الله الرحمن الرحيم

بیان مفصل هر دو تخلص صفا و مرجا

باید دانست که چون در بیت - ای صفا اگر گشت دیده تو بد
حسن جان جهان بنین سر سوخت تخلص صفا نوشتم باعث اینکه این تخلص
از غایت اتحاد نوشتم و در تخلص عاصی رحمت است و اسم صفا نکرده و
اسم رحمت معرفه باینکه هر که صفا براهل صفا لازم آید و رحمت بر ذات واحد
و غیر وجه تشبیه صفا اینکه حضرت میان صفا شاه صاحب قدس الله سره
الغریز مرشدان مرشد این عاصی از کلام زمانه گذشته اند و از زمانه
حضرت محمد و از زمانه عاصی در میان پنج واسطه بود و لیکن حجاب
غیریت و کثرت مانع نه آمد همانا که گذشته اند و واحد بودند بخواه
الاولی و سیم و در مسئله وحدت الوجود و پیر و پدر و جد از یک
ذات واحد اند و طاعت و عشق بنا بر یک و حسن یک کنند آن یک
که بوجد خویش واحد مطلق است حسن جان جهان حسن است بسیط
که پیشتر ذات واحد لا شریک بر و عاشق شده بعد جمله از روح انبیاء

و ملائکه و حضرت آدم علیه السلام و اولاد آدم و جنات بعده آن جن که
 مجسم ظهور آمد عاشق شدند بر و صحابه و اهل بیت و کسانی که بر در آن وقت
 حاضر بودند و وقتیکه بر تو جلوس خود بخود پیوسته از مقید باز بسید گشت
 مثل اول پس چنین هست که بسید است بهر جا بگردد و بهر مقید تواند
 دید بمصدق و هو معکم اینها گنتم و عشق جمله اولیا و الله همین
 طریق بود جان جهان اشاره بهمان ذات و حده لا شریک است و حسن
 اشاره بذات محمدی صلی الله علیه و آله و سلم است که سرایا جلوه حق بود
 بقول انا من نور الله و کل شیء من نور من نور من نور پس چنین حسن بهر جا بسید
 پسند آید و بهر مقید که بنماید و بهر شی که در نظر آید و بهر صورتی که بپیش
 رباید بید ده دل صفای منزل به بندای بهر مقید و صورتی و جسمی و شی
 و جائی که حضرت محدوح قدس الله سره دیده و دانسته بمحقیقت طلب
 رسید مرا هم خواهد که بنوده بمقصد رساند بفضل الله تعالی و توفیقش -
 عشقی که در دل ابوبکر تصدق و صفای بود و مر جبا که از تن عمر هوش ربود
 و عثمان را بر صفت سر نیاز کرد و علی را بجهت ادا حق از کسی پروا نبود
 و بر زخم خویش هرگز غم نه نمود و فاطمه برو نهای حسن لایزال فرزندان خود
 را قربان ساخت ای که نشنیدی که صاحبزادگان چه مصیبت می یافتند و
 ثابت قدم ماندند +

ایضا

در ره عشق بانیا در آ

مر جبا بسل نگاه صفا

باید دانست که این اسم مر جبا اسی است از مرشدان ما آنرا هم از غایب

محبت و اتحاد و شوق و محبتی شایسته لب لباب نگاه صفا در راه عشق بانیاد و آ
 آینده و صفای مراد از آن فیه که ظاهر و باطن صفا باشد و هر اهل صفا صفا
 را دوست داشته اند و صفا اسم مرشد مرصفا شاه است قدس الله سرها
 باید دانست که این بیت در مرتبه فنا فی الشیخ است و آن بیت که در نامه صفا
 است در مرتبه فنا فی الرسول است و یک مرتبه که فنا فی الله است در او نه فیه
 صفای مرصفا نه رحمت بجزوات و حده لا شریک فقط و آخر دعوانا
 ان الحمد لله رب العالمین والصلوة والسلام علی محمد و آله و
 اصحابه اجمعین بر حمتک یا ارحم الراحمین - از طبع کمترین غلات
 عاشق علی شاه حبشی نظامی کرمانی بهر ابجی شتخ رحمت عفی عنه
 تمام رسیده فضل الله تعالی و کریمه مورخه ۸ شعبان ۱۰۹۰ هـ مطابق ۲۶ شهریور ۱۲۸۸

بسم الله الرحمن الرحيم

<p>ما فقیسران در گه یاریم خواجسته خواجهکان معین الدین چه رسائی کنیم ما بخند گرچه پیش شاست رسوائی که بدام نشود درام شویم خواهش ما کنی برآید آه زین طبع بیان نهیج بهیودیت اند زین آرزو که نهیج نگریم مدتی شد که از بهوای وصال</p>	<p>بدیه حمد و لغت بگذاریم نفت دل خود برو با فشاریم از خودی این بتان ناچاریم تنگ و ناموس را منید ازیم ز آنکه من صید دشت اسراریم زین سبب از جهان بسزایم ز آنکه واروئے در دیا یاریم اشک خون را ز دیده می یاریم این خبر بادل حریفین دایم</p>
---	--

اے صفا کر شاست دیدن تو
محسن جهان جهان بدین هر سو

<p>بر سرست آنکه زلف چایست ننگین چشم تو بن ای شوخ سر کعبه دیده را کشاده کنیم تا که از وصل تو شکیب کنیم گبر هم می کند پرستش تو ابروان تو قبله گاهن است در نوشتن شناسی تو ناپید دور از شنش جبت کباب است</p>	<p>این یقین دان که دام انسانست دافع مرض صحت جانست زان طرف روی تو نمائست دور پی تو جوهر گسائست حسم بسجده تو بن سلماست مصحف رخ تو جای قرآنست تنگ دل کاغذ و قلم پرانست که دلم و بسوسه جویانست</p>
--	--

دوس از لوس جو و تنیدم من | طائر قدس را که گویانست

ای صفا گر کشاست دیدن تو

حسن جان جهان بین هر سو

رخ پس برده غم برنجالی عرض دارم بدل نهان که کنم بوسه لب بد که جهان آمد من ترا که کنیم ترک ز دل در غمورے تو مانده ام هر آن گاه صدفی و گاه میخواری نظاره و باطن و بین باشی چونکست ماه رویان را دستی شب آمد از نشاء غیت	زین سبب شد یقین که بر جالی اگر تو نقش بر من به بخشایی کن بمن جان جهان میجانی زانکه من جسم تو تو جان مانی گاه سپید او گاه بهتانی گاه ستری و گاه سودائی اول و آخر و همین آئی فلک حسن را تو دارائی درد کن این سخن چو دانائی
---	--

ای صفا گر کشاست دیدن تو

حسن جان جهان بین هر سو

هستی خویش را شوی غیار مانده عشق را ز داری طلب اے خوشا شب که با تو جان جهان از سر پرده بارون آئی دل چو سیاه در فراق تو انچه با بین و ما و تست نهان نشو و گل ز رشک پیر مرده که بدارم غم نهان تو بدل گوش دارم ایام اکین آواز	یار من گر نماید دیدار و در هر گزینے شو و آزار می گذارم همه بوس و کنار تا کجا بسنگرم در و دوار بی وصال نمی بود به قرار پیش هر یک نمی کنه اظهار اگر کنی قصه سیر و گلزار لازم است آنکه خوش کنی یکبار روز آید ز کوی چو بازار
---	--

ای صفا گر کشاست دیدن تو

حسن جان جهان بین هر سو

جستجوئے صنم کئے کو کو تاب زنجیر را اندارد داد یا ز شیر خود نہان دارد سیر بجز آب کے نہم بخدا ہم گئے نزد خود ز ہجر مرا برگنایان با عفو کے کن روز محشر شفیع خواہے بود سر مسلمان ہند بہ پیش تو دل من با تانک می زند کہ بگو	حلولہ فرماست اندر سر زد کہ گرفتار بہت در گیسو گر چه صیلمہ کند بد و ابرو سجدہ ہر دم کنم بجان او چون ترا بہت قوت بازو گر چه دارم عل ہمہ بد خو پس بجای روم ز نزد تو مے کند ہم بہت شست ہندو فاختہ و آراین سخن کو کو
--	---

اسے صفحا گر کشاست دیدہ تو

حسن حبان جھان بہ بین ہر سو

اے ولم ہوش کن کہ یار آمد از لوناہا کے بلبلان بشنو ساقیا جام یک مرا بہتے من ستائش چمے کنم یار شد بر نیشان ز گیسوت سنبل صورتش در نقشہ نمی آید چون کمر رشک دید ہر نیم و اصل است او ہر لسن ناس در دم وجہ این سخن بر لب	شد خبران از چین بہار آمد کہ بگویند گلغزار آمد کہ شنیدم چہ ہوشیار آمد مدح خاتون بنوشتار آمد گل ز روی تو شرمسار آمد تا بدل آئینہ غبار آمد کہ مرا یار غمگوار آمد آیتے بین کہ خوشگوار آمد صوفیان را ہزار بار آمد
--	--

اسے صفحا گر کشاست دیدہ تو

حسن حبان جھان بہ بین ہر سو

ہر کہ دل را فتر ارمی گوید وصف گیسوے او کند آنکس نیک خود را ز بون بر دے تو	عشق را ناگوار سے گوید خامہ را حسر کہ مار سے گوید از رہ انک را سے گوید
---	---

<p>آنکہ مست است از شراب طہور شکودہ جور باغبان چین و حشے تور و دجسریائے خون چکیدن دمام خوش باد دید ہر کس بدل جمال تو شاہ مایین رموز حقانے</p>	<p>زشت سے را شمار سے گوید بلبل بیتہ ار سے گوید ہر کے سنگسار سے گوید آبلہ دین حمار سے گوید ہستیش را عبا سے گوید بامن و افکار سے گوید</p>
--	---

<p>اے صفا گر کثاست دیدہ تو حسن جان جہان بہ بین ہر سو</p>
--

<p>عشق جان را کند اگر چه ہلاک ہر کہ در عرصہ اش نہاد قدم عشق را ہر کس کند بہ عمل شد شہید ہر شہس چو ابن علی پیر و رفیقان ازین باشم کشتہ مار زلف مار کہ اند گر تو از سے مرا چہ پاک بود جلوہ نہا کہ کم شود و حشت از طرف شاہ این جواب آمد</p>	<p>عاشقان می شوند ازین بیباک خویش را از خودی نموش پاک می فتد و ان یقین در تریاک شور مایہ رسید بر افلاک در رہ عشق تا شوم جالاک نہ نمنہ خواہش بدل تریاک مثل قلزم توئی دین خاشاک مے کنم در جہون گریبان جاک بشنو این لکنت ہست اگر ادراک</p>
--	---

<p>اے صفا گر کثاست دیدہ تو حسن جان جہان بہ بین ہر سو</p>
--

<p>اگر دلا یا د حق کنی صبر دم کے تو ان بودنت جدا ز خدا با خیال رخس چو خوش باشی ہر کہ مجبور و نشد ز تیر مژہ با خدا دان کہ ہم نشین شوے آن گدا کے کہ کاسہ درید اوست</p>	<p>پس ز راز جہان شوی محرم روح خود را درت نمودش دم از غنیمت دو جان شوے بہنم مطلبے او نہ از دوا ز مرہم نام او کہ ترا بود و صبر دم فخر او سے کند بسا غرہم</p>
--	--

<p>کمر کہ در راه حق نہاد قدم با شش خوش دایمانہ در دالم این سخن از صداے زیر و دم</p>	<p>منزل او بعرش شد اول بشد کہ کنی ز قدرت او آیت کن ز مطربان بشنو</p>
<p>اے صفا گر گشت است دیدہ تو</p>	<p>حسن جان جھان بہ بین ہر سو</p>
<p>گر نقد معین گھر در جنگ باز زین سوار گند آہنگ کہ مرا هست مرکب بالنگ شیشہ و جام را خزن تنگ آہرا قتل کن مساز درنگ اشک ریزان فلک تجوی رنگ بکہ را بے شوہر گنیم بکہ جنگ قصہ صبر گزنی کہیم فرنگ کین شنیدم نواز خوش و بلندنگ</p>	<p>از سماوت کینہ کے دل تنگ نقد ہر دو جھان نہا کہیم کے رسم و رستام ادا دنی معتسب بشن دل شکستہ ما تا بکے تے تو نیم جان باشم این شفق بوجہ نہ برگردون پیش نظر ہم ہر ہروداد تا نمودیم حسن شاہ عیب دوش محزون بدشت میفرم</p>
<p>اے صفا گر گشت است دیدہ تو</p>	<p>حسن جان جھان بہ بین ہر سو</p>
<p>نزد من یا نہ حجاب رسید کشتہ امارہ در صواب رسید داغ حسرت بدل کباب رسید رفت طفلے کنون قباب رسید نازنین نزد من بخواب رسید نور بر روی مابہتاب رسید گل افسردہ را چو آب رسید در رہبت نوبت نضاب رسید وقت مژدن بن خطاب رسید</p>	<p>شرم ناموس را نہ تاب رسید اے نہ پرسی زمین کہ چون وصل یافتہ خون رقیب بوسہ لب در تمنائے وصل دلدارے یاوری چون بنو طالع مسا پر تو فیض ز آفتاب وے ای ز وصلت چنان شد شاد رفت طفلے وہم جو اسنے ما عمر کردم بسر چو در یادش</p>

ای صفا گر کشاشت دیده تو حسن جان جهان بین هر سو	
در دل خویش سخت حیرانیم مجنوم یا که سلیم یارب شاه عاشق است ما داریم من نه دانیم عقل را که گماست شان حق را نشان بخود میم مانودیم حسن آن محبوب جای سکن ندارم کجائے گاه در هند ام بشکل گدا نابیا موخستیم از مرشد	کیستم این خبر نمی دانیم یا که آموخته بسیاریم در پس اوز سر و دیداریم ره زوندان راه ستاییم گر چه زاده بشکل انباییم دل فدایم و جان فدایم درین گاه گم گشته اساییم گاه در ملک چین خاکی ایم این سخن چه زمان بخوانیم
ای صفا گر کشاشت دیده تو حسن جان جهان بین هر سو	
سر که دار و بیای بوس نیاز آنکه حاضر شد از حضوری قلب جان سلامت ز عشق تو بردن قتل شد هر که زیر خنجر او از بزرگان همی خبر دارم آن کرا هست دین و ابینا غصه ناصح فزون دچند بود از خدی خود آنکه بیرون شد دش در خواب ناکه بودم	سر بافتلای می رساند باز رو بر ویش شود قبول نماز بچو مرستی رهن جنگل باز باید او را کند شکوه ناز راز باید نه گفت از غم ساز جلوه حق نمودش اند ساز پیش او گر کنم عیان این از باجه راوان مکتوب بدل و ساز که ز غیب آمد این بلند آواز
ای صفا گر کشاشت دیده تو حسن جان جهان بین هر سو	
بدعائے کیم هر دم یاد	رواق حسن تو فزون تر باد

در حین از جہنمی آن گلچین ناشنیده شناسے قامت تو در دلم بے تو هست ای شیرین چو منراے تو از ازل ہستم تو وہ خاک پاک صفہ گوشت شکر بر رزق او گشت ہمہ دوش و رشوق تو لبشاه شدم مستدم و دید چون مرا غمگین	لب بہ ہستم چو غفہ ناشاد بانی لکھت ہست در حین شنشاد تشنہ بر سر زخم لبان فریاد کے کہم غم ز غمزدہ بیداد حسرتہ و در راہ عشق یا نہضاد ز آنکہ او خلق بہت روزی داد تا ازین بیدلی کہم فریاد این دو مصرع بگوش یاد دہ
--	--

اے صفا گر گناست دیدہ تو
حسن جان جہان بین ہر دو

جان راز و نشانہ میگویم ہستیش را جوہ و فن اگر دم کس نخواہد دہد بدینا دل آنکہ متوکل است بر مولے قوت بر خیز زین جہان فلے ہیچو دان ہوشیار می باشند چون کشیدے تجو زلفش را ز احمد از کلام ناخندہ تا بنوشیم جام وحدت او	تن خود را بہانہ میگویم خوشتن را یگانہ میگویم ہند این عاقلانہ میگویم باحق او را یگانہ میگویم بالک آب و دانہ میگویم عاشقان را دیوانہ میگویم کلمہ سبیل پستانہ میگویم کین سخن عاشقانہ میگویم با خود این بخودانہ میگویم
--	--

اے صفا گر گناست دیدہ تو
حسن جان جہان بین ہر دو

اے زوہل تو خوش ہمہ عشاق رحمت تو بیط در عالم پیر ماہست شاہ بسم اللہ خواہش پاے بوسیش دارم	ز آمد گل چو بلبل مشتاق خلق ممنون شدہ باین اخلاق من صد اتم بیا و علی الاطلاق گر نواز مرا ہے اشفاق
--	---

نظر لطف جان جان انگن مار زلف تو مہر کر انگزید کاوشش اندر دل تو نازیتا داروے وصل خود بدہ جانان چون بزم شد شبی دلم محزون	کین دل ریش ماست متحقق چہ دہد فائن باد تر یاق چون ندارم بجویش بیخ نفاق من بمبار دل بدر و فراق بھرتسکین گفت سپین ساق
--	--

اے صفا گر کشاست دیدہ تو
حسن جان جہان سپین برسو

میر سہ نزدمن جو مژدہ گل جعد مشکین جو درخین بکشاہ پایہ زنجیر آستے دارد گل ز بھرتو بین بہ بھرتن حسن خوبے تو بگل دیدہ ورے ساقے ابد فریاد نزد خو دکن طلب غریبے را مرغ باغ وصال ام کہ مرا شب شنیدم بمحصل جانان	چہ جھاسور زین کند بیل شد ریشان زنگش سنبل چہ تنہا بہ قیدے کا کل از پر عند لب بستہ پیل ہر طرف می کند فغان بیل سیکند غیشہ از رہ قتل کہ شد آوارہ از وطن بالکل باز فرقت گرفت در جھکل این کلام از زبان ساتی مل
---	--

اے صفا گر کشاست دیدہ تو
حسن جان جہان سپین برسو

ہر کہ غم را بدل نہان دارد آنکہ غنا فخر بود ز نام و نشان بے وصال قمار کے گرد بستر گل بچشم او خارے قاتل من براے کشتن من مہم چمن پر بھارتو آرا من بآن ترک اندم صیدے	زرد زہاک رخش عیان دارد بی نشان را ہمہ نشان دارد چو بہ بھرتو دل تیان دارد دل خود مہر کہ نہ چیان دارد خضر تیز در میان دارد بے گل روے او خزان دارد کہ نہ او تیسرے کمان دارد
--	--

پس چہ گویم کجا مکان او	مسکن خود بہ لامکان دارد
دل من از آبرائی دیدن بپست	این دو مصرع مشغل زبان دارد

ای صفا اگر کشاست دیدہ تو
حسن جان جهان ببین ہر سو

سرخ او را جمال میگویند قطرہ خون خشک باخسید آنکہ تو شد تلخ جام عشق عاشق تو ز خاص مولی را واقفان رموز آلاء اللہ صوفیان نغمہ رباب و چنگ ہر کہ آگاہ اندستہ اللہ نیت با او درین جهان چینی ساکنان طہریق فقر کہ آمد	وصف او را جمال میگویند اے برویت کہ خال میگویند بہ محبت زلال میگویند عارفان باکمال میگویند ماسوا حق زوال میگویند بہ محبت حلال میگویند وصل او در خیال میگویند این سخن اہل حال میگویند از رہ حال و قال میگویند
--	---

اے صفا اگر کشاست دیدہ تو
حسن جان جہان ببین ہر سو

ہر کہ قائم براہ دین باشد پاے رفعت بر آسمان افتد اے دلم یاد حق کنے ہر دم ہر کہ مانند ہمہ بنم مصروف یار را ہر کجا تلاش کنے او بفرد دوس کے کند مسکن سخن تلخ از دھان حبیب ہر کہ دامن وصال بایر کشد قرب او خواہی گزمن بشنو	جنت خلد را کمین باشد آنکہ سر سجدہ بر زمین باشد زانکہ شایان تو ہمین باشد ماذا احسن کہ عیش من باشد نزد خود بین کہ او قرین باشد اے بگویت کہ جان نشین باشد طاہرانرا بہ انگبین باشد حاجت او نہ آستین باشد یک سخن زانکہ بہ نہ زمین باشد
---	---

اے صفا اگر کشاست دیدہ تو

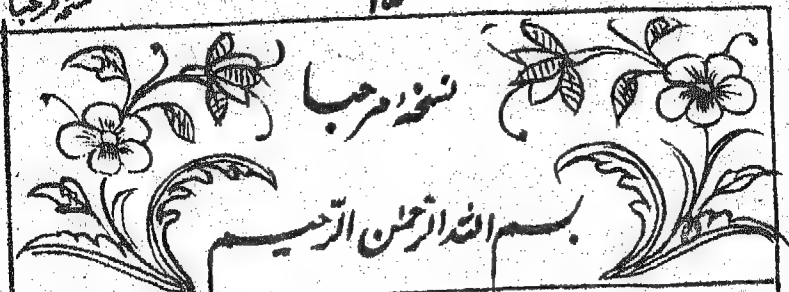
حسن جان جہان بین ہر سو

<p>دے بدیدم بزرگ اسلامے سالکان راستہ کی آموزے ہم قتر آن نمیدہ ہم بے شوقی سے نمودی عشق ہم ہر دم مخلصی سے پانوا بود از ہم سر آزاد چون نمودم نگہ بروی بکوش گفت پیر کے زمین در غفلت پس بعد لطف داد گشت را</p>	<p>برید خود کھادہ جائے بخود آن را شراب آشنائے ہم بعلم حدیث علاقے ہم بجا شوق شدی دلارائے ہم بزمہ فقیر شہ نائے جسز بیادش تندریش کائے رفت یکبارہ موش اندامے ہوش برگیر و نوش این جائے این دو مصرع بجای اعلائے</p>
---	---

اسے صفا کر گشت است دیدہ تو

حسن جان جہان بین ہر سو

تمام شد

از ازل تا اب ستمے خواہیم
 بطغیل نظر صفا شاہیم
 رہ روزندان این چنین راہیم
 کہ زن لائسہ و بجان کاہیم
 جسے نام ارجہ مرجا شاہیم
 گاہ مطلوب طالعش کاہیم
 گاہ سالک فقیر دیکھاہیم
 گاہ گسرم دگہ بدن خواہیم
 درخت شہدیم بگرہاہیم
 نالہ برب بدگشس آہیم
 این دو مضرع شفیق میجو آہیم

ما سیران گیسوے شاہیم
 بخود و ہوشیار دیوانہ
 راز من بر کسے نگر دو قاش
 قوت عشق آنچنان افزود
 مے شماریم غیش را گننام
 غرق دریاے من غرق شتم
 گاہ رفتیم راہ مجذوبان
 گاہ چیم بر کہنم گاہے
 جلوہ اش در بتان ہی دین
 تا بعد آمدیم در ویران
 یک بھر تکی خاطر

مرجا بسہل نگاہ صفا
 در رہ عشق بانساز در آ

کہ جسے اب ستاب تو خانہ ما
 آتش عشق صند زبانیہ ما
 شد جوید احسہ دام دانہ ما
 نہ توان رفت از وہجانیہ ما
 ہر کہ نوشد می معنائہ ما
 تجارت چون نشد شانہ ما
 بشنود باگاہ عاشقانہ ما

آکن آباد آشیانہ ما
 عاشقان راستع صبر بیخوت
 خال مشکین زبرد لہن سیاہ
 دل زد آتش کے حلاص نہ کرد
 مستیش کے تو ان ز سر رون
 ناوکش مے کند اشارت حسن
 لب بہند و ز شور لب لب لگ

چشم خونباری کند انبار در صدف بین همین شود گوهر از سر لطف و ز سر الغام در جھان مجو گرد تا گرد	لعل و باقوت از حسن زانما اثر لولو سے بیگانه مس شاه گوید که اسے دیوانہ آہستہ حاک استانه ما
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

در درونم همان نزول کند حصه که بستر از خودی کرد تانه پرواز سے خانه را انفس خاطر از با سوا بجن حناتی باش و ایم مقیم میخانه اندرین و مقیم گئے شود بجن پوشش کن حصه که نور حقانی محو بر روی سپر خود بوده راز مخفی مگوئے با کس بهر خبر روح خاطر عشاق اس مثال و حسن الامام	چونکه در عاشقان نزول کند اندرش جان جان نزول کند جان جان چون بجان نزول کند تا در و جانان جان نزول کند و حسن مے مغان نزول کند حصه که از لامکان نزول کند در باس بستان نزول کند یک نظر بین دران نزول کند که در و نت بخان نزول کند زیر ابرو کسان نزول کند حکم این حصه زیان نزول کند
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

شعله عشق جسم و جان سوزد تا نمودیم پوستهای سیاه ما سوا عشق ندین ندارم دون بے نشان را نشان چه می پری دود زلفش ز مشعل خوشبختی چه کنم شرح ز آتش عشقش	چون کشم آه کین زبان سوزد آتش هجر استخوان سوزد جسم مرا آوازی و آن سوزد که نشانش مرا نشان سوزد جمع ایسان و دین و جان سوزد گر میشد وقت و بیان سوزد
---	--

<p>پروہ در گریہ شاہ مآمد چہ کیم شکوہ فرقت جانان ہوشش یکدم کسم جو اندستی اسے رفتن حضور شاہ صفا ساختے گرا ازو شکیب کسم</p>	<p>اجلہ را آہ دل نھان سوزد کہ مرا کام و مھم دھان سوزد عساد تم را مے نھان سوزد این دلم مین بھنکد ان سوزد این سخن بھس دگر زمان سوزد</p>
--	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانس ز در آ

<p>غیر تو در دلم نہ هیچ طلب ور و قالو بلے است مامشب و روز بے مغراب محبت تو مرا اندرین دام زلف بچیدہ گوئے بتیک بار بار مرا وڑہ بھتائے تو در خوبان نفت جان و دلم فدای تو باد حظ از آب زندگے نہ بے از نشان خوئے مجھ نامے این تمن بدل کسے نکند روز و نر زمان ز غیب ہی آید</p>	<p>تا شنیدم کہ ما سوا مطلب زان زمان گفتنی است و برینا نشود تا اجل کسے مشرب راح گر مرغ دل شود چہ عجیب اگر من یکبار گویت یا رب سے برد آب گو ہر ہمہ لب ہمنش نہ اگر شوقے اشب بادہ عشق کنوش کن مطلب کلب کویش ترا بس است لقب کہ بدون عشق یافتہ مطلب عشم بدل نہ و این سخن برب</p>
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانس ز در آ

<p>تا شد مہم شنای عالم غیب اندرین بوستان شپین خود کے تمنائے درین عالم از شب عسرج نا بد آ باد شاہ من آمدہ ز روز ازل</p>	<p>نہ پسندم سوا سے عالم غیب نہ کسم جسے فضا ی عالم غیب آنکہ کرا بھش بھای عالم غیب بہ مست سراسے عالم غیب بادے وقتدائے عالم غیب</p>
--	--

آن ایاغ کہ می محبت اوست چہ محالم کہ روست او یقیم حسن شاه صفادین زخمی صورت این بتان منے حکیم چون رسیدم بسیر بلخ ارم بہر مطلب لقیس مارضوان	حسرت زمان ریشای عالم غیب اندین جادوئی عالم غیب می نماید صفائے عالم غیب تا کہ دیدم لقائے عالم غیب بر در و گشتائے عالم غیب این نجف از ندای عالم غیب
---	--

مرحباً بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانیا ز در آ

عشق دلدار چون بجان آمد اندین بزم مست عشاقان ماخذ اراہل پرستیدم از جبرائیل شاه محبوبان اے مرا از وطن شدن خفا بے رخ گل شکفته جانان جائے مسکن دین مکان چہ نعم تارگیسوی او لبان کند دعوی ہمسری کن بلبل عاشق گلے ذرا ن شایم در نشہ شد چہ التم غیرے	بر تنم بار سرگران آمد زادہ خشک کے توان آمد یا دھسر گز نہ این جان آمد عاشق خستہ و فغان آمد در بے عشق نازکان آمد در ریاض تنم خزان آمد کہ مرا جائے لامکان آمد سوے خود گر دہم کشان آمد کہ بتو عشق بوستان آمد کہ ز گلزار جادوان آمد شور این در دل معان آمد
---	---

مرحباً بسمل نگاه صفا
در رہ عشق بانیا ز در آ

بہر دیدن مرا جالبے لبس بہر چنگ کہ اپو کند نالہ مرحباً از خند آہیے طلبی جائے تجاد گے نے خواہیم	نہ تو انم اگر خبا لے بس از طرف شاہ گوشتما لے بس کہ تر الطف ذوالجلالے بس عاشق ترا صف تعالی بس
--	---

<p>این قدر هم بگو کمالی بس بهر تکین و لم و صالک بس رزق مارا سئو کمالی بس پرشش این گدا بسالک بس اسے ترا بس ازین زوالک بس وقت دیدن ازان مگالک بس زخم این باتو یک محالک بس</p>	<p>نافض از حسر گمان می باشد غم فترت چو غم خورم جانان نافضلان این همه خورند حرام زاهدان سے پرند بسب بازو اوج همه خودی بود تا کس روسه خوبان اگر سئو بیست ریش ادھر غمره و لا مطلب</p>
---	--

مرحباً بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

<p>عشق آمد بمن وسیله من رخس مصباح بافتیله من حسن شایسته است بس جمیل من رفت عارت خسر و غلیله من اسب عشق است و طوبیله من اگر چه جسم شود قبیل من چه نواند رسد حیل من هیچ آید نه در عقیل من شرف یاب است این رویل من آمده این سخن وسیله من</p>	<p>عقل شد با نور عقل من ز آتش عشق روشن عرفان نه بسندم جمال خوران را از شراب محبت وحدت بهر رفتن مقام قربت او با تو هست نصرت هم جانا اسے در انجا که خود نیست ستر ذات تو مخفی و استغنی از تو جسته نظر بزرگان پیش نظر هم مصلحت هیچ</p>
--	---

مرحباً بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

<p>مان بمن ده ز وصل مسروری تان شب شد شراب انگوری چون بنده بفقیر مشهوری آه دل ز در و در بخوری</p>	<p>رنج تا که کشیم از دوری پرده بر سنیم کجا آید این خطا بے گزانت کانی دوان وسیله وصال طنان را</p>
---	---

زاد دار و ز مجلس مستان جبهه لب پاک کن موئے اندرین وقت ای فسراق یار اے ازان دل که اونداز عشق مے نویسنده گر گنبد بر سر این مشقت که در جبهه ای او تا ز لایموت آدم اینجبا	دور زده خویش است مغروری نوش کن مے اگر تو مخموری چه کنم با تو هست معذوری هر که اوجب است جهوری را بجه امن ز فیض مغفوری مے کشم خواستم نه مزدوری این بور و کست معنی و صوری
---	--

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

ساقا نر و زن شراب بیار چون آید نظیر بیداری حق شناسند سامع و طرب ببخود و بے حواس مخمورم چون کند است دام کیویت نمی حسدال است در محبت او نر و غمیر دار و کس صلت لطف مستی نه خوب در پیر بعد رطل شراب ای ساقا خرمتم سوخت آتش جگر سناه گوید به تشنگی مجروح	نیکم و پاکه من خراب بیار صورت یار با خواب بیار بس بمن نعمت رباب بیار بهر هوشم بمن گلاب بیار به گلویم از و طناب بیار بس عذاب است یا صواب بیار مرض حیرت و شتاب بیار مے عشقش و مے شتاب بیار از دل سوخته کباب بیار باده سرخ مثل آب بیار این دو مصرع جواب تاب بیار
--	---

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

مهر عارض کیش بروی نقاب آب و صلت بده که مے باشد نشه جاودان بود چه عجب	عاشقان مے شوند زین تیاب ز آتش مجسمه سینه های کباب اے بیخانه چون روی شتاب
--	--

<p>چون بدون جام عشق لامل ز انگان عسرها دور زهد باشد هرگز نه در جهان یابے تارگیسوے شاه ما آمد این نگوے که می چکد از جام غم عصیان کیے نخو اہم برد ماہ من زین نہان بر ابر آمد پیش مطرب شبی چو مے بودم</p>	<p>نوش کن بس مدام این می تاب در رہ عشق کام خود دریاب ازین بہتر تو مطلب نایاب در گلویم کشان کشان چو طناب در شہوار مے فتانند آب زایت بجز فون شدم شاداب لطف رحمت نہان بود و بہاب این شنیدم نذاز چنک و رباب</p>
--	---

مرحباً بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق بانساز در آ

<p>ساقی بہر من مدامے کو ببخو دم چون ز نشے مستی بند و اعظا مکن کہ جب زگیسو گو بزاہد چہ میکنہ سبقت عشق چون خواہی نوش کن صوفی تا نشان خویش بے نشان نہ کنی دعوی ہمسری دلا کفر است قدسیان را نہ بار چون دروی مرحبایک دو جہرہ نوش و برو صوفیان و جد خام مے سازند دل ز نوگ مژہ چو مے باز م</p>	<p>بر در سیکدہ مقالے کو ہوش گزدن بخود تاملے کو قبہ بودن بریب ورلے کو بہر تو منلد راہ با مے کو مے حلال است ای حرامے کو بے نشان را نشان و نامے کو شاه ماہین کجا غلامے کو نامہ و قاصد و پیامے کو کہ بتوروز این مدامے کو در دل مست عشق خامے کو کہ بلا ز خم یاب کامے کو</p>
---	--

مرحباً بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق بانساز در آ

<p>صورتیم بین کہ این بہانہ اوست عاشقان عشق مہر کر اگر گویند</p>	<p>مضمیم بین لشت خانہ اوست نزد من آوے مغانہ اوست</p>
---	--

روز بارز شہ خطاب آمد
زلف مشکین برو سے محبوبان
روز رفتم ز خاک بر افلاک
بوالطوس اندرون جمعستان
ناصریہ سجده بردش سوده
چہ کنم شکوه انقلاب دهم
من جو مجذوب خاک سناشتم
بچو شب مرثه چلد در دل

مرحبانیت این دوانه اوست
سنگریچ دام حسنه اوست
این همه لطف بکرا نه اوست
گونه آید که این نه حسنه اوست
گویم و قبله استانه اوست
اندا زال تا ابد زمانه اوست
کشش همت شانه اوست
این کلامم چو از نشانه اوست

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

افت روی جان جان دارم
نار دوزخ از دبو دشر رس
سود مارا وصال او آید
آه دل چون نمی کند اثر سے
غم دور سے چومی خورد دل من
سر که خواهد دو جبر عه نشد
قدسیان رانه آن نصیب شد
یک جهان شد زمین حلافتی گر
ور غلامند چه نفس اتاره
جلو حق بچشم سے گردو
تانه ریش و گر خور و جگر م

تیغ ابرو سے در میان دارم
آتش عشق آن نهان دارم
گر چه در سحر آن زیان دارم
بر لب خویش زین فغان دارم
اشک در دیده روان دارم
جام یک از سے مغان دارم
چون من خس بجا کدان دارم
در دل خویش صد جهان دارم
خواهش او ز دل بجان دارم
عشق زین رو نه از بهان دارم
ور و این بیت هر زمان دارم

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

صورت او بدل چنین دارم
چون سلیمان بکاک عرفانے

کوب روی مہربین دارم
نقش تو قید بر نگین دارم

<p>در تنم بوسه خوش منم آید چون شنیدم که عاقبت خاکست این مکان را بگویم هیچ است چه متناسکے بودند بود گو به زاهد نه عیب با گیرد بصل و با قوت گوهر اسرار چرخ شد نیکون زد و دوا شهر دیگر دیار سا دیگر تا شد دم از خاک او مجروح</p>	<p>تا گل از باغ یاسمین دارم نه ازان منکر و غم نه زین دارم من جوهر لامکان مبین دارم رہبر خویش تمنشین دارم صد نگہ بصر خورده بین دارم اندرین سینہ دفین دارم آہ سوزان بدل چنین دارم دل نہ با سندنہ بچین دارم نرم بر دل نہ بزازین دارم</p>
<p>مرحبا بسمل نگاه صفا در ره عشق بانساز در آ</p>	
<p>تا بگوئے شهر زبان گردیم نظر شاه شد چنان اسیر آفرینش اگر چمن خاکست نشہ عشق آن چنان افروز چہ متناسکے بودند بود تا نمودم شد درین عالم نور جانان نغان بجاک آمد ہیچنان کوہ ہجر بار آورد سود مار از یان ماسودست مرحبا از نشان جہمی برسی ورد تا این سخن بدل کردم</p>	<p>حاجتے نے بہر کسان گردیم در تن خویش جملہ جان گردیم بہ بلندے آسمان گردیم ہمد تن بینے مغان گردیم من بخود خویش بھر و کان گردیم دور از جنس قدسیان گردیم ای باین رو بخاکیان گردیم کہ ز سر تابہ کمان گردیم بس باین رو بہ زبان گردیم بے نشان را بہین نشان گردیم قوت ناطقہ زبان گردیم</p>
<p>مرحبا بسمل نگاه صفا در ره عشق بانساز در آ</p>	
<p>دل من در دیار سے خواہد</p>	<p>آز طبیبان عار سے خواہد</p>

<p>پسین تار تار می خواهد و نشت هم مر عجز ار می خواهد بر صف کشته نشا ر می خواهد خویش را خسته خوار می خواهد هر ملک افتخار می خواهد دل من اختیار می خواهد عشق را بیستار می خواهد احسان انکار می خواهد گو بدل چون گذار می خواهد دل ازین بیت خار می خواهد</p>	<p>و عشت دل جسم گنبد در شما این جنون نمی باشد نقد جان را چو می نقد دل من یا هر کس ز غرض شد بالا جان چو آمد بصورت انسان بر دل یار ناشناس اے بجز جا که حسن شد پیدا بائے ولفریب جان داده در مقامی که قدسیان نرسند تا چو مژگان خنده درین مکرر</p>
---	--

مرحباً بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

<p>منش گادان و محو خرمی انچه میرند با خشم میزند ز ابدان یک بر دیگر میزند بر در شاه خشم و بر میزند عاشقان چون که در سفر میزند نه صفا نالکه گور و گز میزند از غم و صر خشم میزند این نه شاید که یکدگر میزند ما و رایش نه بر دیگر میزند همه گمراه بر شمر میزند زین سخن خسته جگر میزند</p>	<p>اے همتا که بخیر میزند عاشقان را که که بخیر اند آن بیس زدن خاص در ره آ خانه ز اوان چو خاندان حیات اند دور همه گزیده از حضور بستند زنده باشند اولیا همه جا واقفان رموز لاخوت با فقیهان خصم چو گوید کام عشاق عاشقی باشد جان بحق می دهند حقان سر که محسوس روح تیرا بستند</p>
---	---

مرحباً بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

<p>کشته ناز چون نمی خسید جاسه خواش نه آج جایانته همه اعضا بے جسم شیرانند وید بر شب مرا بیداری روز گویم بدل چنین با تو نامن از خویش مثل افتادیم همه معلوم شد مرا باعث ای ز روز ازل به خسیده دل بر کس ز نیک و بد قارخ تا ز شمه زخم این بدل خوردیم</p>	<p>عشق کردست خون نمی خسید متمنش از جنون نمی خسید دل شب و روز چون نمی خسید آسمان نگون نمی خسید اینکه کرده فسون نمی خسید آیت راجعون نمی خسید روز و شب عشق چون نمی خسید نفس من از کنون نمی خسید آن به نیک و زیون نمی خسید رگن جسم بخون نمی خسید</p>
---	--

مرحباً بسمل نگاه صفت
در ره عشق بانسیا ز در آ

<p>سر پنهان چو روح بنماید هر که در عشق او نه شد کمال بسام بر جام و در اساقی بافقیها کجا شوم همدم دار و دے عشق او چو نوشتم من باین از ستمنا خدروارم و اعطایا را به بن که بر ممبر من همان چیز را طلبگارم چو مر ایشتیان بیعت نکردند خواجه خواجه گان معین الدین</p>	<p>دل بگوید که این نمی شاید بس چنین ممت را نمی شاید ز ان شرابے که جوش افزاید سخن او نه در دلم آید قوت دل همه بغیر آید طوطی باز آغ یکدگر نماید چه همه خویش را بیا راید که نه آن شے به جسم و جان آید به نه زین خساند ان دگر شاید این مرا هر سر زمان بفرماید</p>
---	---

مرحباً بسمل نگاه صفت
در ره عشق بانسیا ز در آ

خوردیم از شمه چو زخم سوختی
خواهم هرگز نه با دگر مناس

<p>این چنین آمدت سر کار که با تنجیا مقسم مکار گر به بخش ز لطف عفار تا دلم ش ز منیر انوار چو کشاید زرا از منتار ای شیخ گفتی بو و نه بے مار برفتا ده چو عکس رخسار در گلویم مثال زنا ر تلبیک ز ابد تا هو شیار گر دلا را غلب است دیدار</p>	<p>ما سواش نسیر و دم جائے مرو صبر گز بصورت زاهد کاتب جرم من چه میازد همه تن نور تو رسیده بود بلبلم را ادب و بدین زلف بر اوے اوازیں آمد شمش گروید آستان روشن کاف بر زمین که آمد گیسو از عے عشق تپوش را گم کن نرو د از زبان این دروے</p>
--	--

مرعبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

<p>مونس و عکسار بایسته در جیون تار تار بایسته این چنین مے دو بار بایسته همه کردن تار بایسته دور ز غبار یار بایسته خاک مازان و یار بایسته حبت و جالاک یار بایسته زیر غمبخت ترار بایسته زین سخن و لفظ کار بایسته</p>	<p>در ره عشق یار بایسته حسامه تنگ و نام جون پو وقت خوردن جو جان دل بزر نقد دل برت و صتم خوشه چونے پانجو چه تسلیم پنچوا جمبیر چون نه شهر آمد اسے بسر کردن ره عسفران پنچو عشاق تیغ ابرو و شش سینه ریش بر که خواهد گو</p>
--	--

مرعبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

<p>تا دم حشر و زمان با ش بس بهین به نه و جهان با ش</p>	<p>ای دل از خلق و زبان با ش چون نباشد ازین جهان چش</p>
--	--

<p>گرجو اسے شود نیا از حیل پس سینه دلانشین خاموش فیض مستی ترا دھوا مرو ہجور زندان شوی نہ عاشق حق اسے ز نور تو کس نہ تاب آرد مرحبا ضبط دم کشتہ کردہ پیش و ہم بہت عاقبت ہم بہت بے نشان را کجا نشان یابے در زمانہ مقیم تا ہستی</p>	<p>ناز بر وار وستان باشی کے باین نالہ و فغان باشی طالب گرے مغان باشی شیفتہ نامہ و بہتان باشی از جالش اگر عیان باشی ہین بہت کہ تو نشان باشی بس نہ بہت کہ در گمان باشی ای ز خود نامہ بے نشان باشی نہ ازین دور یک زمان باشی</p>
---	--

مرحباً بملنگاہ صفا
در رہ عشق بانیاں در آ

<p>راز الفت نیستوان گفتن سے فزاید جو در دلم مستی می تواند ترا بہ مختصر خویش راز پنهان بدل کہ میداری انچه در عقل عاشقان ناید بسکہ جو بای حسن قدرت را علم سینه بسینہ کان آمد انچه حاصل بہ مشرب زندان ذات جو پیش جو پیش است بلبل باغ راستے زبید سینہ پر سوز دل برشتہ را</p>	<p>با حسد اداں مگر توان گفتن با بد آن راستے مغان گفتن بے نشان را ہمہ نشان گفتن نہ توانے بہ ناگهان گفتن کے تو اتم بے نشان گفتن نہ توان عاشق بتان گفتن باید اصلانہ از زبان گفتن نہ توانے بز احسان گفتن پس نشاید چنین چنان گفتن سخن گل بباغبان گفتن باید این بیت ہر زمان گفتن</p>
--	--

مرحباً بملنگاہ صفا
در رہ عشق بانیاں در آ

نور بہر کہ تافت بر کاتش	روکش نور طورش و دانش
-------------------------	----------------------

باغی بر که آنست دارد
 مریح چشم دل اگر باز است
 شان حق درستان چو می نگری
 دور یکدم شود نه از مستی
 زین بدرگاه حق کنم فریاد
 جان فدایم بر دل کاغذ
 جلوه خورشید و در و پیدای
 از سبزه اریحون بدست
 حمله پیران ماکه می بودند
 بانگ پیرین خوش بود و در گور

همه آسان بود و مهاشتر
 همه را بین که منظر ذلتشتر
 گوی از صدق عین آیاتشتر
 جام نوشتد که خراباشتر
 نماید که شود مناجاتش
 صرف سازد و نیک کراواتشتر
 رخت بهر جا که نور ذراتشتر
 خون بنوشیم در مکافاتش
 آگهی داشتند که حالش
 زمین سخن گوید و جسم جوابش

مریح با بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

آیین حال خویشتن بشنو
 شور و دارند مرغ و همسای
 بسمل زار می کند فریاد
 از سخنهای مریح گوید
 این نوا که که قلب من دارد
 در پیام جاس شور و پیدای
 گو لب و خنده صدای تو حیدش
 خستم بر سازنی ترانه او
 آن صدای ز غیب کو آید
 تپه صدون چون گفت براقلا
 معنی حق کز تو شود و پیدای

ستر پیداست در علن بشنو
 از همه زانغ و ز زغن بشنو
 چهره خویش در چمن بشنو
 یاز ما را که راز من بشنو
 طنطنه اوست آبتن بشنو
 یاب چمن یا که درختن بشنو
 خنجره در زیر سیرین بشنو
 نغمه مریح با علن چمن بشنو
 آن همه ستر در علن بشنو
 این نوا را حبان دهن بشنو
 تازه مضمون و لازم بشنو

مریح با بسمل نگاه صفا
 در ره عشق بانیا ز در آ

چشم چون برتد نگار کنم
طیش دل چو آشکار کنم
تیر مرقان زمین بفرماید
یک نظر گر نگار مابیند
گل رویش چو بگرم در دل
اے بسا خوش بجاال شگینش
عد و یاد او چه می برسی
با فقیهان نه چون کنی اظهار
رطب بر مابینت یا درسا
خوب باشد چو در خفت رفت
تا نه کس تیر بر من اندازد

گوهر جان بر و نثار کنم
برق و سیما ب رافتار کنم
بے تو گوئی گراشکار کنم
خویش را منتظر نگار کنم
این خزان را همه بهار کنم
گرفت امانتت را کنم
ذکر او من نه در شمار کنم
سرخو دیا تو آشکار کنم
اے بدوش بگو که یار کنم
سر مه خاک زان دیار کنم
این سخن را بخود و حصار کنم

مرحباً بسم نگاه صفا
در ره عشق با تبار و آ

گر کنم با تو عرض جوهر خوش
این نذر است همه از وید است
حاجت خود کس که پیش آورد
قیمت ما گران بهاز من است
مرغ دل بهر گلشن قدسی
رو سیاه خورشید اگر رخشد
جز تحمل چه میتوان کرد
همه دنیا بود فنا در وی
زاهدان نه خاک سا با شے
که تواند بود ز عرصه سیاه
گاه بیند چو شمر مرا غافل

بس یقین دان که اوست غافل
نازنین داشتیم جوهر خوش
بے یقین نه گشت از دور خوش
در صدف دل نهاده گوهر خوش
پرش به کنه تو با پر خوش
نرسد باز مطلع انور خوش
چون فتد کوه طلم بر سر خوش
می کشاید چو قستم از دور خوش
نرسی با وجود اطر خوش
آمد چون شفیع بر دور خوش
می کشد زین کلام خجسته خوش

مرحباً بسم نگاه صفا

در ره عشق بانسب از در آ

<p>تا دلم گشت بر تو دیوانه قطره زان می به مر اساقی شیفه انقدر دل و جان است ست بے ظل شوم سیر محفل بایستان چون دهم دال خود را چه عجب وصف گر کند سنبل ناصح این خویش کن موقوف تاجدار اوستیم از وصلش همه غیر اند در سمر لے فنا چون کنم طاعت بتان تسلیم از طرف شاه خود شنیدم این</p>	<p>از وطن خود شدیم بجان که چکد خون دل بیتان بر حالت چو شمع بر زان بشنوم چون حدیث تنیان نفت جانم فانی است جانان گیسوی را که شد زبان شانه نشوم از تو هیچ افسانه نه بسندم بدون ویرانه با که باشم کنون بهم خانه سر سجد و خمسم سوے جان چون رسیدم بزم شایانه</p>
--	--

مرحبا بصل نگاه صفا
در ره عشق بانسب از در آ

<p>این لبه با منست عز و جلال از پس نشستم چه خوش باش دامن روز جزا بر باره گیم بوسه خوش از وصال شد هر روز نقد و صلاش چو حصه عام است در ره او چو بے سرو پایست مرحبا و صل او چو میخو است وان حلالش حرام چون گویند همه دارند عاشقان در خود همه جا قدرت خدا بسند شاه کرده شبه مرا لقیقین</p>	<p>چون رهانم خویش را از کمال نخس من او گشت اگر با مال ساعتی دست گرفت بوضال میرساند مرا نسیم شمال عاشقان زو شدند مالا مال غم نداری ازین تو ایچ منال هم نشین ساز خویش را بخیا می پر لے تو آمدست حلال انچه گویند آن بقیل و قال هر که آمد ز شوق اندر حال یا دکن پیش این زهر اشغال</p>
--	---

مرحباً بسل نگاه صفا
در ره عشق بانبا ز در آ

پیش روی تو آفتاب خجل در لحد سالکان چرمی برسد اینست در بر من گداز حمت نخبل آن کس که نمی نوشد نور ذاتش بمن چنان تابان عکس در جام چهره ساقی دوش گفتم بزاهد ادر خلد هر که عنافل ز باو حق آمد عاشقان خاص بنده حالند چشم غمخور تابش منظور به ازین لذت و گریه چشد	وز عفو تو تا صواب خجل دل کج فهم در جواب خجل که بر ویش یک عتاب خجل پیش حق مست کز شراب خجل که شده روی ما شتاب خجل چون بدیدم شد آفتاب خجل چه بدی گفت ای جناب خجل آن به بیداری و بخواب خجل نه شوند او چه هیچ باب خجل نزد من کاسه شراب خجل دل سوزان ما کباب خجل
--	--

مرحباً بسل نگاه صفا
در ره عشق بانبا ز در آ

چند باشم بشکوه های فراق این حیا نم رود با حسا ای درایت بمن درین عالم گر چه دوریست و وصل همان کن غم دوری ز وصل خود کن دور همچو یعقوب در دست ایش چون ندارم هوای وصل صنم دور از من شود خدا یا بس یا بگریخته و نا یا بد جز در تقسیم که دشمن جانست	به که افتد ز سر بلا فراق از تو یا جم اگر جزای فراق کیست آن کو دیدن نری فراق همین خواهم ز خونهای فراق همین خواهم از تو برای فراق خون چکانم ز دیده های فراق کو علا جیست دروهای فراق چند باشم مبتلای فراق که کشد این دلم جفا فراق کیست آن دل کند هوای فراق
--	--

مژده وصل داد مرشد ما / دین نوائے بلیهائے فراق

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

هر چه داری بخویش هست
بهر تو یا ده گوئی هست
ساعتی تو بر رفت نیست
که صیبر ده دار هست
جای باقی تو در سلامت هست
زانکه آن گوشه خاص دولت است
این قدر پاک صاف عصمت است
این همه رنگ و بوی صحبت است
همه یکجا بسین هست
بر همه طایبان رحمت است
زخم خور این اگر محبت است

این همه دور در محبت است
آنچه گوئی که فارغ از دون
پیش غافل بدی زین کنون
تو در آنجا مقیم می بودی
باک داره نه از فدا عشق
بے خیالم مباد در وقت
نور جان همه از و پاک است
گلشن عاشقان چو شدرخسین
سلطنت عاشقی و نفق مراد
این مگوئی بر صبا رحمت
اے دل رفته ز نخه و مجروح

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

اوست بجز تو جای حافظ
که بجز شاه و صرگرد حافظ
هست شاهی تو در بلا حافظ
آمده بجز او بقا حافظ
دان یقینا که شتر خدا حافظ
که ترا هست خونجبا حافظ
در دلم صورده صفا حافظ
آمدند احمد و خدا حافظ
حافظ ما خدا حافظ

عشقم نه داری دلا خدا حافظ
من ستایش نمی توان کردن
گر اسیر بدام گیسویش
خور و مهر کس نه و فنا گشته
خانمان خویش صبر که کم کرده
غم بخوردی چو خون روان باشد
آمدیم تا بکشتنش بوده
هر که با در طریقت چشت نهاد
سهمگین از گنه تمن ناصح

رحل بستر حلد میت نه اهدرا
جز دولت این کلام حقانے

یا نه عابد بود و ویا
کس نیایم درینو لاحافظ

مرحبا بسجل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

توئے خورنے برخ نقاب انداز
ساقیا قطرہ مئے وحدت
ہوش نازد رکھگان ہرگز
عاصم گر جسہ تو ز راہ کرم
زلف مشکین پذیرش افکنده
بس مخوف مشور ز جبر عمیق
ساتے گرز تو شوم عنافل
لطیف رسول شاہ امم
باتو گویم صبا پس مردن
بہ سیمت ساقیا اموز

عکس بر ذرہ شراب انداز
انجہ باتت در شراب انداز
مشک بیزے ویا گلاب انداز
عب ما پوش و صواب انداز
دل مارا نہ بیج و تاب انداز
دل خود را بستان جاب انداز
جان مارا نہ در عتاب انداز
کن تر جسم نہ در عذاب انداز
خاک ما بردر جناب انداز
زین سخن شور و کباب انداز

مرحبا بسجل نگاه صفا
در ره عشق بانیا ز در آ

آواز قتل من در بیخ مدار
کین ندارم بتوز خصمہ تو
رفتہ در خلد گویم و تخفا
شوق دیدار اندرین جانم
بھرنوشدن دل شیدا
قتل از تیغ کین مکن قاتل
دوست کافیت ما پس مردن
خانہ انکم جو مر جبا ہستی
صوفیا و خبہ خام ناجبان

دل شکستیم و تن در بیخ مدار
آہمن چرخ شکن در بیخ مدار
توئے سر و چین در بیخ مدار
ہمہ سر و عین در بیخ مدار
بن سبب و ذوق در بیخ مدار
تیغ ابروے زن در بیخ مدار
دوستا از کفن در بیخ مدار
در ریش از وطن در بیخ مدار
چاک کن پیر من در بیخ مدار

عاشقان از رسن دروغ بدار	نکش چون بدام کسب ویش
سامعازین سخن در بیخ بدار	خواهش وصل چون بدل داری

مهرجانبسل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

خوش نه آید یک صدم مارا	تا بدیدیم روی جانان را
قد چون طوطی شکر خارا	بوست لب مرا چه خوش آید
آن تخیل که بود موسی را	دل و جانم همه بسوزاند
تا بدیدیم روی لبی را	همچو مجنون خوشم سرگردان
معتب چون شکست مینارا	خاطر مرا غم شکست برشد
طالب خاص هست مولی را	پیش حنائی با و نتر و مری
ذنب زین بس چو ابل و نیارا	همه نامرد چون موبت اند
بدل آردم نه فکر عجبی را	زین جهان تان شدیم برگشته
چه تمنا که ز بد و نقوی را	چون بر ندی مرا و اما حاصل
در و اینست مهر زمان مارا	تا ز جنگ عدو شدیم فارغ

ما زخم

مهرجانبسل نگاه صفا
در ره عشق بانساز در آ

سراعیان مگر بجهان تویی	جان در این و آن بیانه تویی
میسزند بر چون نشانه تویی	جان جانم ز ابرو و مژگان
همه غم مرا اندیش نیکانه تویی	در خسریم که جای مسکن است
منظر خاص در زمانه تویی	نور روشن اگر چه بر جایست
آه سوزان بصد زبانه تویی	این که آید ز سینه ام بیرون
بهر آن مرغ آب و دانه تویی	روح در سینه چون تعلیت
لیکن دایم درون خانه تویی	گر چه دیدار او بیشتر نیست
بیچو اس از خود و دیوانه تویی	جز تو کس نیست اندرین جسم
عند کسبم مگر ترانه تویی	در فرقت باین چنین است

تو ای

<p>نه توان جان برے دلا از وی این سخن ناوک و نشانه توئی</p>	
<p>مرحباً بکمال نگاه صفا در ره عشق بانساز در آ</p>	
<p>یار آمد چو محرم راز خوش دلان را مدام غم آموز گاه در بزم عالمان عالم عاشق گاه و گاه معشوق صوفیان را صفای دل بخشی یاک بازے جدا ز نایاک که بقصد می شدی واصل من بعد بتر پیش او فرستم بر رخش چشم باز چون کردم شاه آمد شفیق نا اندم پوش داده بگفت ای رحمت</p>	<p>عاشقان را بجان بوازی آفت رنج در عدم سازی گاه از می بجام پر دازے که نیازے باو که نیازے ساکنان را بر ابراه حق تازے معصیت راز خویش اندازی که بستم جان خویش بگریزی وین ثنا که گویم و رازے هوش بر باد شد بیک نازی با صد و نطف با کرم سازی ور و کن این اگر تو جانبازی</p>
<p>مرحباً بکمال نگاه صفا در ره عشق بانساز در آ</p>	
<p>خاتمه الطبع - بعد از وقت تشنگان زلال حقیق عشق سبحانی و طالبان وصال محبوب ربانی را مرده طرب افزا که درین زمان برکت نشان و تمیزه بازی معرفت و دو حال گوی طریقت شمسین سپهر عرفان نمرین منازل ایقان یعنی دو ترجیح بند و پسند یکی موسوم به نامه صفا و دیگری مشهور به نسخه مرحبا از تصنیفات طبقات قلب لولایه و الارشاد خوش العارفین و الاوقاد جناب میان عاشق علی شاه صاحب شتی نظامی کرمانی بهرانی متخلص بر رحمت مرید حضرت قربان علی شاه صاحب سجاده نشین بکیه حضرت صفا شاه صاحب قدس سره حسب فرمایش جناب نشی خدایار خان صاحب ولد میر خان صاحب کن بهرام در مطبع نامی نشی نوکشور صاحب سی آئی ای واقع کهنه ماه جون ۱۳۳۸ هجری قمری مطبع در آمد</p>	

ص ۵۶۰
۲۷

۸۹/۵۵۱۲۶

This book was taken from the Library
on the date last stamped. A fine of
1 anna will be charged for each day
the book is kept over time.

--	--	--	--

٢٥٠
 ٥١٢
 ١٩/٥٥/٧٤
 ٦٥٤٤

Date	No	Date	No.